

Sygn. akt III CSK 180/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa H. R.
przeciwko Bankowi [...] w D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1571/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł
(jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 10 września 2014 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 75 238,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 r. tytułem pozostałej części wynagrodzenia za wykonane przez niego roboty budowlane.

Strona pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Potrzebę wykładni art. 647¹ § 2 k.c. połączyła z koniecznością wyjaśnienia, czy inżynier kontraktu jest uprawniony do składania oświadczeń wiedzy w imieniu wykonawcy, którego przyjęcie przez inwestora może wskazywać na jego zgodę na wykonywanie robót przez podwykonawcę. Ponadto wypowiedzi Sądu Najwyższego wymaga kwestia, czy zmiana umowy wykonawcy z podwykonawcą, która ma wpływ na odpowiedzialność inwestora powinna być także mu przedstawiona w trybie art. 647¹ § 2 k.c. i czy wystarczające było wskazanie przez wykonawcę jedynie osoby podwykonawcy i ogólnego zakresu zleconych mu robót., a jeśli nie, to jakie informacje powinny być zawarte w zawiadomieniu skierowanym do inwestora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Chodzi zatem o wyjaśnienie na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz przedstawienie, że mają one poważny i rzeczywisty charakter, a nie są zwykłymi wątpliwościami, które wyłaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia. Na spełnienie tych wymagań nie wskazuje wniosek skarżącej. Podany przez nią przepis prawa był przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego i niektóre z nich zostały przytoczone w uzasadnieniu skargi kasacyjnej. Nie ma podstaw do przyjęcia, że zastrzeżenia pozwanej wykraczają poza te związane ze stosowaniem prawa w okolicznościach sprawy, której skarga dotyczy. Nie stanowi elementu omawianej przyczyny przedsądu dążenie do poddania kontroli zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy nie można wyprowadzić z przedstawionych argumentów wniosku o dowolności orzekania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach

postępowania kasacyjnego stanowi konsekwencję zastosowania zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).